

Lovas István: Legyen állami tulajdonban a budapesti repülőtér!

2015 augusztus 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az információ teljessége céljából nem hagyhatom ki, hogy ez a cikk nem születhetett volna meg Török Zsolt volt MSZP szóvivő és pártja gáláns anyagi segítségével.

2013-ban Török a Hír TV-ben egy élő műsorban azt állította, évekkorábban egy élő adásomban azt javasoltam, legjobb lenne, ha átmennének rajta úthengerrel. „Ilyenek a maguk munkatársai” hazudott második mondatában még egyet (a Magyar Nemzet brüsszeli tudósítója voltam).

Miután vádját bizonyítani nem tudta, szorultságában azzal védekezett, hogy kijelentését az MSZP szóvivőjeként tette. Ostoba védekezéséből így lett pártja is alperes, amely azután kénytelen volt állni a büntetés 910 ezer forintos cechét, amit nehéz lett volna a szűkös anyagi helyzetére nyilvánosan panaszkodó egykori szóvivőből kiírásolni.

„Ha Török, legyen Törökország – különben is, már három éve nem voltunk ott”, javasolta feleségem, amikor befizettünk egy egyhetes luxusnyaralásra.

A kaland kellemetlen része a budapesti nemzetközi repülőtéren kezdődött, majd ott be is fejeződött.

Augusztus 12-én egy tét nem lehetett leejteni a reptér B termináljában. Minden nyitva tartó pult előtt hatalmas sorok álltak úgy, hogy a teremben a keresztben járás szinte lehetetlenné vált. A becsekkolás két főre átlagosan háromszor annyi ideig tartott, mint Antalyában, ahogyan ezt visszafelé induláskor az összehasonlítás céljából lemértem.

A budapesti indulásnál igyekeztem nem túlterhelni a jegyet kiadó alkalmazottat azzal, hogy a gépen a kijáratnál adjon ülőhelyet. Ezt Ferihegyen több esetben kértem, majd rendre kiderült, a helyjegyet soha nem oda szólt. A törököknél visszafelé ugyanez rekord gyors kezelés mellett sikerült.

Böröndjeink lemérése után a hölgy közölte, azokat a 39-es pulttól a 42-eshez kell vinni, mert a szállítószalag egy része nem működik. Megtettem. De miután láttam, hogy ott már sok börönd várakozik, felállva a mérlegre, az egyik poggyászt rátettem a futószalagra. „Jöjjön le onnan!”, kurjantott oda egy alkalmazott, akinek kedves mosollyal engedelmessé ajánlottam, hogy hatékonyságból vegyenek leckét valamelyik afrikai repülőtérrel. Ami empirikus megjegyzés volt: Gambiától Szenegálig nem láttam lassabb böröndkezelést és kelletlenebb, savanyúbb arcú repülőtér- személyzetet, mint a Budapest Airport tulajdonában álló Hochtief német vállalat felügyeleti- és ellenőrzést végző alkalmazottai.

E közben az utasok közül sokan morogtak. Egyikük mondta, most jött az „A” terminálból, amelyik kong az ürességtől. A másik nem értette, hogy miért nem nyitják meg a fapados járatoknak a bezárt 1-es terminált,

miközben egyre több turista érkezik Magyarországra.

A kellemetlenségek azonban ezzel még nem értek véget. Az útlevelel ellenőrzés fülkéje előtt lévő, főleg illatszereket áruló üzletben azt mondták, nem fizethetek magyar bankkártyával. A miért kérdésre azt felelték, hogy az „nemzetközi terület”. Arra a viszontkérdésre, hogy miért lenne nemzetközi terület a reptér azon része, ahol még az utasok nem lépték át az útlevelel ellenőrzési pontot és így nem kerültek a „vámmentes” övezetbe és hogy vajon elképzelhető lenne-e, ha egy svájci repülőtéren éppen svájci bankkártyát nem fogadnak el, a válasz vállvonogatás volt.

Írány az újságkioszk. Mivel a magyar lapokat magammal hoztam, megnéztem a külföldieket. Ezek mindegyike - délután fél kettőkor – egy nappal korábbi volt. A tényre figyelmeztető felirat nélkül azoknak, akik gyanútlanul, a dátum ellenőrzése nélkül emelik le és veszik meg a napilapokat arra gondolva, hogy azok frissek. Törökországi szállodánkban egyébként délelőtt már a fél tízes nyitásnál a londoni lapoktól a bécsi és holland újságokig minden esetben aznapiakat árultak.

Az Antalujába induló gép utasai a felszállásra vártak, amikor megszólalt a légi kísérő. Sajnálattal közölte, hogy nem indulhatnak időben, mert 80 bőrönd még hiányzik. Egy fél órával később a Liszt Ferenc légikikötő földi személyzete már csak 30, újabb fél óra múltán csupán 8 bőröndnek nem tudott nyomára akadni. A charter gép pilótája több mint egyórás várakozás után úgy döntött, nem kockáztat további késlekedést és elindult, amikor már csak három bőröndöt „kerestek”. Ezeket egy későbbi géppel viszik ki Antalujába, mondták.

Antalya repteréről kelet felé indulva igazi, ilyenkor szokásos „ázsiai” látvány fogadta az utasokat: tiszta, pálmákkal övezett kétszer két sávós gyorsforgalmi út. A nagy meglepetés ezután következett: virágokból kirakva hirdették büszkén a 2016-os Antalya Expo-t. Azaz jövőre vilákiállítás rendeznek a Földközi-tenger türkizkék vize és a Taurus-hegység között fekvő, 1 milliós török városban úgy, hogy ottlétünk egyetlen napján nem olvastunk olyan véleménycikket a helyi angol nyelvű sajtóban, hogy az expo megrendezése ráfizetéses túlság; az elköltött pénzek égetően szükségesek lennének a török egészségügyre, oktatásra, a belső anatóliai szegénység enyhítésére. De a törökök azért sem morgolódnak, hogy szinte minden szálloda előtt, annak strandján, mólóján, török gasztrónapokon még a büféknél is török zászlót tesznek ki. Mellettük olykor megférnek a német, orosz vagy svéd zászlók is, ha a vendégek zöme ezekből az országokból érkezik.

De vissza a repterekhez...

A világ legjobbnak minősített légikikötője idén is a szingapúri Csangi reptér (Skytrack 2015). Tulajdonosa a szingapúri kormány. Annak ellenére, hogy a budapesti neoliberálisok szerint nem működik az, ami nem privat tulajdonban van. De állami kézben van - és köszöni, jól működik - a prágai Václav Havel (korábban Ruzyne) nemzetközi reptér négy terminálja is, vagy a világ legnagyobb külföldi utasforgalmát lebonyolító Dubai Nemzetközi Repülőtér, és kifogástalanul látja el feladatát a többségében kantoni kézben lévő zürichi légikikötő is.

A budapesti repülőtérnek már régen ismét állami tulajdonban kellene lennie. Akkor nem az arcátlan 5 percre korlátoznák a terminálok előtti szabad parkolást; a bőröndök megérkezésére nem kellene várni sokszor hajmeresztően hosszú időket. Nem beszélve arról, hogy nemzetbiztonsági kockázat egy idegen kézben lévő légikikötő. Például azért is, mert akkor lehetséges emberek be- és kiléptetése a hatóságok tudta nélkül és az útlevelel ellenőrzés megkerülésével.

(Lovas István, Magyar Hírlap, 2015-08-22)

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájku számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájku számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló